

TOVARNIK

15.4.2002

(pismo branit. Ore V.)

K-42/01.-

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru u raspravnom vijeću u sastavu: predsjednik vijeća Nikola Bešenski, te sudac Željko Marin i suci porotnici Branislav Poznanović, Franjo Sokačić i Zoran Bračić, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Smederevke Šerbić, u kaznenom predmetu optuženih Milanka Stupara iz Tovarnika, i dr., zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH, po optužnici ŽDO-a u Vukovaru br.DO-K-34/00. od 01. veljače 2001.godine, nakon javno provedene glavne rasprave u prisutnosti zamjenika ŽDO Vukovar Emila Mitrovskog, optuženih Milanka Stupara, Miće Maljkovića, Strahinje Ergića, Dragoljuba Trifunovića, Đorđa Miljkovića, Janka Ostojića i njihovih branitelja, odvjetnika Vojislava Ore iz Vukovara, odvjetnika Stjepana Šporčića iz Vukovara i odvjetnika Duška Vukelića iz Osijeka, na dan 11. siječnja 2002.godine,

presudio je

- **Opt.ĐORĐE MILJKOVIĆ**, sin Save, rođen 16.06. 1956.godine u Ivancima, općina Vinkovci, s prebivalištem u Tovarniku, Zagrebačka 18, Srbin, drž.RH, oženjen, otac troje djece, od toga jedno maloljetno, pismen sa završenom SSS, po zanimanju mehaničar, trenutno nezaposlen, bez izvora prihoda, vlasnik kuće i okućnice, vojsku JNA služio 1976.godine u Kraljevu,

kriv je

da je:

nakon što je dana 20. rujna 1991.godine mjesto Tovarnik okupirano od strane tzv. JNA, pridruženih srpskih paravojnih postrojbi i ekstremnih osoba, pridruživši se okupacijskim snagama protivno čl.3., st.2. t.A., a u vezi sa st.1., čl.27. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine, te čl.4. st.2. t.A. dopunskog protokola II. iste Ženevske konvencije,

- tukao Marijana Matijevića, u prostorijama zgrade Stanice milicije u Šidu,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba civilnom stanovništvu nanosio teške tjelesne ozljede,

pa je time počinio:

- krivično djelo protiv čovječnosti međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl.120. st.1. OKZRH,
- uslijed naprijed navedenog, a temeljem čl.4. st.2., čl.31.,37.,38. i 39. st.1.t.1. OKZRH, a u svezi s čl.120. st.1. OKZRH,

o s u đ u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 3 (TRI) GODINE.

Na temelju čl.90. st.1., a u svezi s čl.87. Zakona o krivičnom postupku optuženi Đorđe Miljković dužan je na ime paušala platiti iznos od 500,00 kuna, te na ime troškova krivičnog postupka iznos od 500,00 kuna.

Nasuprot tome,

na osnovi čl.339. st.3. t.3. Zakona o krivičnom postupku,

Prema:

- **Opt.JANKU OSTOJIĆU**, sinu Save, rođen 23.04.1932.godine u Kobiljaku, općina Dvor, živio u Kobiljaku, Kobiljak br.8, s boravištem u Zagrebu, Dobojska 1, Srbin, drž.RH, udovac, otac petoro djece, pismen sa završena tri razreda osnovne škole, posjeduje oštećenu kuću u Kobiljaku i 14 jutara zemlje i šume, vojsku služio 1952-1954.godine u Nišu,

optužba se odbija

da je:

nakon što je dana 20. rujna 1991.godine mjesto Tovarnik okupirano od strane tzv.JNA, pridruženih srpskih paravojnih postrojbi i ekstremnih osoba, pridruživši se okupacijskim snagama protivno čl.3., 27. i 53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine, čl.51. t.2. dopunskog protokola I., čl.4. dopunskog protokola II. iste Ženevske konvencije i točke 2. Konvencije o sprječavanju i kažnjavanju zločina genocida, u cilju da taj

prostor učini etnički čistim i da se onemogući daljnji život hrvatskom i drugom nesrpskom stanovništvu, civilno stanovništvo hrvatske i nesrpske nacionalnosti raseljavali, ubijali, fizički zlostavljali i prisvajali ili uništavali imovinu, pa je tako isti:

- tukao Jozu Vrankića,
- pljačkao imovinu protjeranih Hrvata,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba civilno stanovništvo ubijao, mučio, nanosio velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta, provodio raseljavanja, pljačkao imovinu stanovništva u namjeri da potpuno uništi stanovništvo hrvatske nacionalne skupine, ubijao, nanosio teške tjelesne ozljede i stanovništvo prisilno raseljavao,

čime bi počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava-genocid, opisano i kažnjivo po čl.119. OKZRH i ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl.120. OKZRH uz primjenu čl.43. OKZRH,

Nadalje, na osnovi čl.340. st.3. Zakona o krivičnom postupku

- **Opt.MILANKO STUPAR**, sin Dmitra, rođen 15.03.1935.godine u Maloj Krupskoj, Ruiška, općina Bosanski Novi, B i H, prebiva u Tovarniku, A.G.Matoša 76, Srbin, drž.RH, oženjen, otac troje punoljetne djece, od imovine posjeduje kuću i baštu, umirovljenik, mirovina 1.700,00 kuna, pismen sa završeno osnovnom školom, vojsku služio 1956-1958. u Kraljevu, ne vodi se u VE,
- **Opt.MIĆO MALJKOVIĆ**, sin Stanka, rođen 09.09.1947.godine u Majskom Trtniku, s posljednjim poznatim prebivalištem do 1998.godine u Tovarniku, Vase Pelagića 22, a od 1998.godine u Jugoslaviji, u Ilincima, Vojvođanska 76, Srbin, drž.RH, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, vojsku služio 1970.godine u Banjaluci, bez imovine u Hrvatskoj, bez stalnih izvora prihoda, pismen, sa završenom osnovnom školom, u pritvoru od 03.05. 2001.godine do 11. siječnja 2002. godine,
- **Opt.STRAHINJA ERGIĆ**, sin Strahinje, rođen 26.06. 1949.godine u Radučićima, općina Knin, prebiva u Tovarniku, Bana Jelačića bb., Srbin, drž.RH, pismen, sa završenom SSS, zaposlen u "Agro Tovarniku" mjesečna primanja oko 1.200,00 kuna, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, od imovine posjeduje kuću, vojsku služio 1968.godine u Ljubljani, ne vodi se u VE,
- **Opt.DRAGOLJUB TRIFUNOVIĆ**, sin Nikole, rođen 23.08.1953.godine u Tovarniku, prebiva u Tovarniku, Bana Jelačića 34, Srbin, drž.RH, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, pismen sa završenom SSS, po zanimanju mehaničar, zaposlen u "Agro Tovarniku", mjesečna primanja oko 3.700,00 kuna, vlasnik kuće, i jednog hektara zemlje i traktora, vojsku služio 1972.godine u Vrhniki kod Ljubljane,

OSLOBAĐAJU SE OPTUŽBE

da su:

nakon što je dana 20. rujna 1991.godine mjesto Tovarnik okupirano od strane tzv.JNA, pridruženih srpskih paravojnih postrojbi i ekstremnih osoba, pridruživši se okupacijskim snagama protivno čl.3., 27. i 53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine, čl.51. t.2. dopunskog protokola I., čl.4. dopunskog protokola II. iste Ženevske konvencije i točke 2. Konvencije o sprječavanju i kažnjavanju zločina genocida, u cilju da taj prostor učini etnički čistim i da se onemogući daljnji život hrvatskom i drugom nesrpskom stanovništvu, civilno stanovništvo hrvatske i nesrpske nacionalnosti raseljavali, ubijali, fizički zlostavljali i prisvajali ili uništavali imovinu, pa su tako:

- opt.Mićo Maljković i opt.Milanko Stupar,
- a) dana 10. studenog 1991.godine zajedno s Milošem Stanimirovićem, Stevanom Srdićem i Dušanom Stuparom, po dogovoru i zajednički ušli u obiteljsku kuću oštećenih Ivana i Ruže Jurić, u ulici S.Šolaje br.8, gdje su oštećene tukli rukama, nogama i kundacima puške, tako da je oštećena Ruža Jurić od zadobivenih ozljeda slijedeći dan umrla, a zatim su slijedeći dan odveli Ivana Jurića u zatvor, te ga tako tukli da je od zadobivenih ozljeda umro,

Opt.Milanko Stupar

- b) tijekom rujna i listopada 1991.godine zajedno s Milošem Stanimirovićem, Stevanom Srdićem, Radoslavom Stanimirovićem i Željkom Kmjačićem svakodnevno rukama, nogama i palicama vršili batinjanje velikog broja mještana Tovarnika hrvatske nacionalnosti koji su bili izdvojeni i zatvoreni u Stanicu milicije smještenu u kući Đorđa Cvejića, a među kojima su bili Mirko Markutović, Živan Markutović, Andrija Jurić, Tomislav Grgić, Stjepan Marinković, Pavo Donković, Božo Grbešić, Žarko Grbešić, Dragan Hajduk, Stjepan Glibo, Branko Šimunić, pri čemu su Branku Šimuniću žicom vezali ruke i noge i tukli ga sve dok nije izgubio svijest,

Opt.Mićo Maljković,

- uzimao stvari iz kuća mještana hrvatske nacionalnosti, pa je tako uzimao stvari iz krznarske radnje,
- tjerao na prinudni rad stanovništvo hrvatske nacionalnosti,
- čuvao stražu ispred Stanice milicije,

Opt.Strahinja Ergić,

- uzimao imovinu Hrvata, pa je tako uzeo konje od Vjekoslava Mijokovića,

Opt.Dragoljub Trifunović,

- zarobio Stjepana Marinkovića i odveo ga u zatvor u Stanicu milicije gdje ga je tukao po tijelu,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba civilno stanovništvo ubijao, mučio, nanosio velike patnje i ozljede tjelesnog integriteta, provodio raseljavanja, pljačkao imovinu stanovništva u namjeri da potpuno uništi stanovništvo hrvatske nacionalne skupine, ubijao, nanosio teške tjelesne ozljede i stanovništvo prisilno raseljavao,

pa da bi time počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava- genocid, opisano i kažnjivo po čl.119. OKZRH i ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po čl.120. OKZRH uz primjenu čl.43. OKZRH.

Na osnovi čl.91. st.1. Zakona o krivičnom postupku optuženi Janko Ostojić, Milanko Stupar, Mićo Maljković, Strahinja Ergić i Dragoljub Trifunović se oslobađaju da nadoknade troškove krivičnog postupka i isti padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru je optužnicom D0-K-34/00. od 01. veljače 2001. godine optužilo Miloša Stanimirovića i dr. (ukupno 24 optužena) za krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – genocid iz članka 119. OKZ RH i ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. OKZ RH.

Izvanraspravno vijeće ovog suda rješenjem Kv-122/01., od 29.10. 2001. godine, razdvojilo je postupak u odnosu na optuženike Milanka Stupara, Strahinju Ergića, Dragoljuba Trifunovića, Đorđa Miljkovića, Miću Maljkovića i Janka Ostojića, da bi ŽDO u Vukovaru dana 02. studenog 2001. godine uskladio, tj. precizirao optužnicu na navedenih šest optuženika.

Zamjenik ŽDO u Vukovaru neposredno prije završne riječi je odustao od optužbe u odnosu na optuženog Janka Ostojića, a u odnosu na Miću Maljkovića, Milanka Stupara, Strahinju Ergića, Dragoljuba Trifunovića i Đorđa Miljkovića je ostao kod optužnice i predložio da se isti oglase krivima za krivično djelo genocida i krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Optuženi Milanko Stupar u svoju obranu navodi kako je zadnjih 40 godina živio u Tovarniku, a da je oženjen iz Lovasa, te da mu je žena po nacionalnosti Hrvatica. Te 1991. godine osjetio je da se nešto "kuha", a u razgovorima s mještanima Tovarnika primijetio je da mu nitko ne vjeruje, ni Hrvati ni Srbi. Govorili su mu da se skloni jer on nikom ne pripada. U devetom mjesecu kada je jače pucano iz tenkova, na poslu su mu rekli da više ne mora dolaziti na posao i on je taj dan zajedno sa ženom otišao u Lovas. U to vrijeme sin mu je bio u Novom Sadu, jedna kćerka u Velikoj Gorici, gdje je bila udana, a druga kćerka u Vukovaru, za koju tri mjeseca nije ništa znao jer su veze bile pokidane. U Lovasu je bio nekoliko dana, a zatim otišao kod brata u Futog, gdje je bio sedam-osam dana.

U Tovarniku se vratio 01. ili 02. listopada 1991. godine. Odmah je bio ispitivan od "milicije", koja je bila negdje iz Srbije, a prebacivano mu je gdje je bio i čak je dobio dva blaža udarca pendrekom po leđima kao opomenu. Javio se u firmu i radio u "Ratarstvu" Tovarnik. Cijeli deseti mjesec je iz Šida za Tovarnik nosio vodu, a kao "obezbeđenje" na prikolici su bili Veljko Stupar i Mićo Sedlić. Od početka jedanaestog mjeseca, pa sve negdje do proljeća 1992. godine je imao zadatak da vozi suncokret i kukuruz za Šid, a Veljko je nastavio voziti vodu. Veljko i danas živi četiri – pet kuća pored njega u Tovarniku, isto su godišta, ali nisu nikakvi rođaci.

Beograd – Zagreb, tu negdje u predjelu granice i Tovarnika. On je o tome obavijestio svoje šefove, ali su mu oni rekli da s tim nema ništa.

U Tovarnik se vratio 22. ili 23. rujna 1991. godine, dan nakon što je Tovarnik "oslobođen". Još dok je bio u Ilincima, prije napada na Tovarnik, bio je mobiliziran jer je bio poziv da se javi na vašarište u Šidu. Mobiliziran je negdje krajem osmog mjeseca, po pozivu tadašnje JNA i dobio je oružje, a po tom pozivu je bio mobiliziran negdje do druge polovice desetog mjeseca kada je vratio oružje, a kasnije je bio raspoređen i pripadao je TO Tovarnik. Tih dana kada je "oslobođen" Tovarnik on je još uvijek bio pri rasporedu mobilizacije na vašarištu u Šidu. Zna da je "milicija" bila u kući Cvejića i ponekad je išao u tu kuću i tamo je vidio Nakića kojeg je nudio cigaretama. Ukazuje da je spasio Branka Šimunića jer mu je rekao da ode iz Tovarnika i sačuva živu glavu, a ne da ga netko ubije. Čuo je da su ubijeni neki građani Tovarnika hrvatske nacionalnosti, ali on osobno nije vidio čak ni jedno mrtvo tijelo, a kamoli da zna tko ih je ubio.

Bilo je općepoznato, te je i on znao da se civili iz Tovarnika dovode u zgradu "SUP-a" Šid. Najviše se dovodilo taj prvi dan nakon oslobođenja Tovarnika. Negdje uvečer kada je dobio slobodno, krenuo je u centar Šida i tad u večernjim satima ispred zgrade "SUP-a" jedan policajac ga je pozvao unutra da vidi svoje Tovarničane. Ušao je unutra i vidio je pedeset do šezdeset baba i "deda" iz Tovarnika. Otišao je na piće, a onaj policajac mu je rekao da se vrati negdje oko ponoći jer će tad biti ispitivanje. Ponovo se vratio u tu zgradu "SUP-a" oko ponoći i bio negdje do pet sati ujutro.

Naglašava da je Vrankića i Glavana spasio, i to u vremenu od ponoći pa do 05,00 ujutro kad su bila ispitivanja, s tim da je on bio nazočan njihovom ispitivanju. Ukazuje da je tako postupio i prema Matijeviću, s tim da je Matijević bio zadnji, jer se sjeća da mu je bilo svega dosta i kada je htio otići, tada ga je onaj iz "DB-a", a koji je ispitivao, vratio da mu kaže što je Matijević izjavio. Precizira da je bio u hodniku kada je vidio da dvojica vode Matijevića i vidio je neke ozljede na njemu, u predjelu jagodice. Matijević mu je rekao "pizda im materina, vidiš što su mi napravili". Ta dvojica su ga uveli u onu prostoriju u kojoj je on prije bio i u kojoj su vršena ispitivanja i nije prošlo ni dvije minute, onaj iz "DB-a" ga je pozvao i kada je ušao unutra, u prostoriji su bili Matijević i taj iz "DB-a". Taj iz "DB-a" mu je pokazao što je Matijević izjavio, i u toj izjavi je stajalo da je isti stavljao ježeve i pravio lansirne rampe i vidio je da je to nepovoljno za Matijevića. Naglašava da su on i Matijević bili "dobri" drugari, da ga nije te večeri tukao i maltretirao i da ne zna zašto Matijević laže.

Stjepana Marinkovića dobro poznaje i sjedili su zajedno u klupi, a istog nije vidio onu večer u zgradi "SUP-a", a sigurno ga ni jednom prilikom nije tukao ni maltretirao.

Ni jednog trenutka nije pljačkao namještaj i bijelu tehniku iz kuća prognanih Hrvata.

Optuženi Janko Ostojić u svoju obranu navodi da je rođen i živio u Kobiljaku, općina Dvor na Uni sve do osmog mjeseca 1995. godine. U osmom mjesecu s većinom svojih ostalih mještana otišao je za Jugoslaviju i živio kod svoje kćerke u Vojvodini. 1997. ili 1998. godine je uzeo hrvatske dokumente, a da bi negdje 1999. godine otišao kod svoje kćerke u Zagreb, Dobojska 1., te se prijavio da tu boravi.

Kćerka mu je rekla da ga policija traži i on je otišao u policiju, sam se prijavio, i tad je uhićen i doveden u pritvor, kad mu je uručena optužnica.

Za Jozu Vrankića je prvi put čuo kad je pročitao optužnicu, a siguran je da u mjestu Tovarnik nikad u svom životu nije bio, a kamoli 1991. godine i 1992. godine. U pritvoru je čuo da je Janko Ostojić živio u Tovarniku, ali za njega nije znao ni da postoji, a kamoli da ga je znao. Jednostavno nikada nije bio u Tovarniku, a

kamoli da je pljačkao imovinu protjeranih Hrvata iz Tovarnika, niti da je tukao Jozu Vrankića.

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci: Jozo Vrankić, Vera Šimunić, Dragan Hajduk, Stjepan Lukić, Marijan Matijević, Andrija Jurić, Žarko Grbešić, Vjekoslav Mijoković, Stjepan Marinković, Dane Ćurić, Vinko Beljo, Tomislav Grgić, Stipe Glibo, Pavo Donković, Ivan Mijoković, Stanko Glavan, Martin Đurčinović, Đuro Matijašević, Goran Stupar, Vojko Vukadinović, Đorđe Filipović, Pavao Marinković (rođ. 1924. i rođ. 1926. god.), Dragan Nakić, Branka Šimunić, vještak dr. Mladen Marcikić, te je pročitana sudskopsihijatrijski nalaz i mišljenje dr. Nikole Mandića od 14. 12. 2001. godine za okrivljenog Milanka Stupara (list spisa 131-141), te je pročitana medicinski dokument Doma zdravlja radnika MUP Hrvatske Zagreb, Šarengadska 3 (list spisa 108), izvršeno prepoznavanje putem fotografija od strane svjedoka Andrije Jurića, te izvršeno suočenje svjedoka Marijana Matijevića i opt. Đorđa Miljkovića, te izvršen uvid u izvod iz personalne evidencije VUPIK Vukovar PJ Tovarnik, a gdje je pod brojem 55 označen Milanko Stupar.

Svjedok Jozo Vrankić iskazuje da je živio u Tovarniku, te da je zarobljen 21. rujna 1991. godine i zatim odveden u Šid, zatim u Mitrovicu, Rumu i na kraju u Begejce. Razmijenjen je 10. 12. 1991. godine.

Za Milanka Stupara je istakao da istog dobro poznaje, te da je isti bio u neprijateljskim jedinicama, ali ne zna što je on konkretno radio.

Za Miću Maljkovića također zna da je bio u neprijateljskim jedinicama, ali ne zna ništa bliže o njegovom djelovanju.

Za Strahinju Ergića je istakao da ne zna ništa, osim da je bio sve vrijeme u Tovarniku, dok nije ušla vojska i druge parapostrojbe 21. rujna 1991. godine.

Za Dragoljuba Trifunovića je iskazao da ne zna ništa konkretno.

Za Đorđa Miljkovića zv. "Kiku" je naglasio da je bio prisutan prilikom njegovog ispitivanja u zgradi "SUP-a" u Šidu, i da mu je tad spasio život, jer je garantirao i potpisao da on nije ubio dva vojnika "JNA".

Za Janka Ostojića iz Tovarnika je ukazao da ga je isti na ulazu u Šid dočekao i htio klati, tukao nogom u stomak i da su ga spasila dva policajca da ga ne ubije. U Šidu ga je ponovo na smrt pretukao. Precizirao je da se isti negdje osamdesetih godina doselio u Tovarnik, istog je opisao, te vršio prepoznavanje između više osoba i sa sigurnošću je rekao da Janko Ostojić koji je optužen u ovom postupku nije Janko Ostojić koji je živio u Tovarniku i koji ga je pretukao i htio zaklati.

Njegova supruga, koja je bila u zatvoru zajedno sa Jurić Ivanom, Jurić Ružom i njihovim sinom, gledala je kako su Medić Jovica, Srdić Stevica, Grković Dušan i Ivanović Savo, i još neki nepoznati tukli Ivana i Ružu Jurić, sve dok isti nisu podlegli udarcima. Ista mu nije rekla da su Mićo Maljković i Milanko Stupar tukli Ivana i Ružu Jurić, a to mu nije rekla zato što to nije vidjela.

Svjedok Andrija Jurić u svom iskazu u Istrazi navodi da je živio u Tovarniku s roditeljima, a da su 10. 11. 1991. godine u njihovu kuću došli Stevan Srdić, Mišo Stanimirović, Mićo Maljković i Dušan Stupar. Bez ikakvog razloga i ništa ne govoreći, počeli su ih tući. Imali su kod sebe pendreke. Njegovu majku su tako istukli da je ujutro bila mrtva.

Drugi dan, tj. 11. 11. 1991. godine ponovo su došli isti ljudi, a među njima je bio i Milanko Stupar, a njegovog oca Ivana Jurića odveli su u mjesni zatvor u Tovarniku. Koliko je čuo, zatvor se nalazio u kući dr. Cvejića. U toj kući su tukli njegovog oca, te je otac pao u nesvijest i 12. 11. 1991. godine oko 13,00 sati umro. I on je bio u zatvoru, oko dvadeset dana, bio je teški invalid, i njega su tukli. Istakao je da ga je tukao osobito Milanko Stupar. On se kretao na štakama. 26/27. 03. 1992. godine je protjeran na slobodni dio Hrvatske.

Na glavnoj raspravi iskazuje da su 11.11. 1991. godine u njihovu kuću, u kojoj je živio s roditeljima, ocem Ivanom i majkom Ružom, došla dva policajca stavila lisice na ruke njegovom ocu i istog odvela u Cvejićevu kuću, gdje je bila "Stanica milicije". Oca su odveli oko 10,00 sati, a po njega su došli oko 11,00 sati i također ga odveli u taj zatvor. Kada je on doveden, u toj prostoriji je već bila njegova majka koju su sigurno našli negdje u selu i onda doveli. Njegovog oca su ubrzo izveli iz prostorije i vodili ga k njihovoj kući i usput ga tukli. Uvečer su oca vratili. Njegovu majku su također odvodili u drugu prostoriju i tukli. U prostoriji su njih troje prenoćili, a cijelu noć i otac i majka su jaukali. Tu večer su u tu prostoriju četvorica donijeli i Stoju Vrankić, ista je kasnije umrla. Ujutro je Stevo Srdić išao po Leposavu Stanimirović koja je došla i konstatirala smrt njegovog oca i majke.

Naglasio je da nije vidio tko je odvodio njegovog oca, niti je vidio tko ga je tukao, a također nije vidio ni tko je odvodio i tukao njegovu majku. Njegov otac i majka nisu mu rekli tko ih je tukao, jer to nisu bili u stanju.

Sa sigurnošću je rekao da prije nego što će odvesti u "Stanicu milicije" njegovu majku i njegovog oca nitko ih nije tukao u njihovoj kući, niti je dolazio u njihovu kuću.

Na upit predsjednika vijeća da objasni naprijed navedene razlike iz iskaza u istrazi i iskaza na glavnoj raspravi, svjedok je naglasio da on teško govori i da ga vjerojatno sudac u istrazi nije razumio što govori, a on je potpisao zapisnik da nije gledao što potpisuje. Sa sigurnošću je rekao da je istina ono što govori na glavnoj raspravi.

Na glavnoj raspravi je ostao kod iskaza da ga je tukao Milanko Stupar drškom pištolja. Ukazivao je da zna Gojka i Milanka Stupara, a da je Milankov brat Veljko.

Nije mogao uopće opisati kako izgleda Milanko Stupar, naglasio je da Milanka zna iz viđenja, a tom prilikom kada je dobio udarce pištoljem, nije ga dobro vidio, jer je bio mrak. Nije se mogao izjasniti čak ni to je li ta osoba, za koju kaže da je Milanko Stupar, imala dvadeset ili šezdeset godina, kakvu je kosu imao, pa čak nije znao je li ta osoba imala bradu ili brkove.

Prilikom prepoznavanja između osam fotografija svjedok je pokazao na fotografiju Veljka Stupara, kao osobu koja ga je tukla, te poslije jedne kraće pauze ponovio da je Veljko Stupar osoba koja ga je tukla, a zatim poslije još jedne pauze pokazao i na Milanka Stupara govoreći "možda me i ova osoba tukla, ali naglašavam da ja nisam siguran" i da nije vidio dobro. Upitan da pokaže osobu koju je spominjao kao Stevu Srdića svjedok je pokazao na fotografiju Dragana Sedlića.

Kada je svjedok pogledao u optuženike, pokazao je na Milanka Stupara kao osobu koja ga je tukla, ali nije poznavao Dragoljuba Trifunovića, a za Strahinju Ergića je prvo rekao da je osoba po imenu Slavko, a zatim rekao da je to "Kika", pa onda poslije dužeg vremena je rekao da je "Kika" Đorđe Miljković, a za Miću Maljkovića je rekao da misli da je to osoba po prezimenu Maljković.

Svjedok Vera Šimunić iskazuje da je u Tovarniku živjela s mužem i dvoje djece, a da je 20.09.1991.godine bio napad na Tovarnik i da je ušla vojska. Njenog supruga su prvo pritvorili, a zatim odveli u logor pripadnici vojske koje nije poznavala, a za svog supruga ništa nije znala do 11. mjeseca 1996.godine. Ona se zaposlila 25.09.1991.godine u zadruzi u Tovarniku, ali ističe da je ona gledala svog posla, po selu se nije ni kretala niti je interesiralo što se događa. Istaknula je da je dobro poznavala Janka Ostojića koji je živio u Tovarniku, te da je isti niži čovjek i potpuno drugačiji od optuženog Janka Ostojića, jednostavno, optuženi Janko Ostojić nikada nije živio u Tovarniku, niti ga je ona vidjela.

Svjedok Dragan Hajduk iskazuje da je živio u Tovarniku, te da je po ulasku jugovojske i domaćih Srba bio zarobljen desetak dana, zatim je nekoliko dana bio u Šidu, i onda prebačen u Begejce, da bi bio razmijenjen 29.12. 1991.godine.

Istaknuo je da je bio mučen i tučen, ali od Miloša Stanimirovića, Duška Stupara i drugih, ali ne od optuženih u ovom postupku.

Miću Maljkovića, Strahinju Ergića, Dragoljuba Trifunovića, Đorđa Miljkovića i Janka Ostojića iz Tovarnika je viđao u zelenoj uniformi s oružjem, ali nije vidio da su ulazili u Cvejićevu kuću, da su tukli nekog, niti da su pljačkali imovinu. Milanka Stupara čak nije vidio ni u zelenoj uniformi. Naglasio je da optuženi Janko Ostojić nikad nije živio u Tovarniku, i da onaj Janko Ostojić koji je bio u zelenoj uniformi je drugačiji i da taj sad živi u Šidu.

Svjedok Stjepan Lukić iskazuje da je živio u Tovarniku i da je zarobljen 26.09. zajedno sa suprugom i Tomislavom Ivkovićem. 27.09. je otjeran u Šid, 02.10. u Mitrovicu, a 04.10. u Begejce, sve te 1991.godine. U Tovarnik je vraćen 08.10.1991.godine i bio je mjesec dana, točno do 08.11. 1991.godine, a bio je zatvoren u Cvejićevoj kući, koja je bila "Stanica milicije". U tih mjesec dana je morao ići sahranjivati mrtve, cijepati drva, tovariti stoku i raditi sve druge fizičke poslove. To je radio danju, a noću je bio zatvoren u Cvejićevoj kući. Za Milanka Stupara je istaknuo da ga je možda dva puta vidio kako prolazi na motoru, a čuo je da je isti bio u Lovasu.

Za Miću Maljkovića je u istrazi rekao da je zajedno s Milenom Stojanovićem i Čađom opljačkao kuću krznara Slavka iz Tovarnika, kao i da je odvezio ukradenu stoku. Na glavnoj raspravi je istaknuo da su stoku tovarili Stojanović zvan Čađo i Jovica Medić, a kada je istovarao bunde oduzete od krznara Slavka bili su Željko Krmjajić i Duško Grković. Bio je kategoričan da je istina što je rekao na glavnoj raspravi i da u istrazi ga sudac nije razumio, te je naglasio da Mićo Maljković nije tovario ukradenu stoku, niti je opće bio prisutan kad su istovarane bunde uzete od krznara Slavka, i jednostavno za Miću Maljkovića zna, tj. viđao ga je s kokardom, puškom, ali ne zna ništa konkretno što je radio isti, tj. nije vidio da je nekog tukao, zlostavljao ili krao imovinu veće vrijednosti.

Strahinju Ergića uopće nije viđao, niti išta zna za njega.

Za Dragoljuba Trifunovića zna da je jednom prilikom htio spasiti i izbaviti Josipa Đurčinovića i njegovog sina Martina, ali mu Grković nije dao i rekao mu da se skloni dalje.

Za Đorđa Miljkovića je istaknuo da ga poznaje iz viđenja, ali da njega uopće nije viđao niti da išta zna o njemu.

Za Janka Ostojića je naglasio da je bio posebno "gadan", te da ga je htio jednom prilikom ubiti, ali ga je spasio Dragan Sedlič. Istaknuo je da je navedeni Janko Ostojić bio izrazito nizak i debeo čovjek, i da optuženi Janko Ostojić nije onaj Janko Ostojić koji ga je htio ubiti.

Svjedok Marijan Matijević iskazuje da je u Tovarniku živio od 1973.godine pa do zarobljavanja 22.09.1991.godine, a po zarobljavanju odveden je u Šid. 10.12.1991.godine razmjenjen je i tad je otišao na slobodni dio Hrvatske.

O Milanku Stuparu, Mići Maljkoviću, Strahinji Ergiću, Dragoljubu Trifunoviću i Janku Ostojiću nema nikakvih neposrednih saznanja, iz jednostavnog razloga jer od 22.09.1991.godine nije više bio u Tovarniku.

22.09.1991.godine je zarobljen i doveden u Šid i tu je prvo bio tučen od strane osobe po nadimku "Čuran i Brzi", a misli da mu je pravo ime Milan Kosanović iz Banovaca, te jednog čuvara u Mitrovici. Tu u Šidu nalazio se u jednoj ćeliji, a praktično to je bila šupa u dvorištu zgrade SUP-a Šid. U drugoj šupi, tj. ćeliji također su se nalazili zarobljenici, a treća prostorija je bila prazna i tu su odvođeni zarobljenici gdje su bili tučeni. Te prostorije su bile odvojene od same zgrade SUP-a, koja je bila do ulice. Inače, u ćeliji nije bilo svjetlosti.

24.09.1991.godine, negdje oko 03,00 sata, po njega je došao čuvar kojeg nije poznavao i odveo ga je u Stanicu milicije u Šidu. Čuvar ga je iz te ćelije kroz dvorište sa zadnje strane uveo u prostoriju koja je bila u okviru Stanice milicije. U tim

prostorijama je postojala svjetlost. Kad je uveden od čuvara u prostoriju, svjetlo je bilo upaljeno i vidio je u prostoriji kako sjedi Đorđe Miljković zv. "Kika". Kada je prolazio kroz hodnik u prostorijama Stanice milicije vidio je Katu Maljković. Đorđe Miljković ga nije ispitivao, već ga je odmah vodio u onu ćeliju gdje ga je tukao željeznom šipkom. Siguran je da ga je samo Đorđe Miljković pratio i tukao onom željeznom šipkom. Kada ga je izvodio iz ćelije, Đorđe Miljković zv. "Kika" mu je rekao "zadnji put me vidiš". Željezna šipka je bila dužine oko metar, a debljine kao vodovodna cijev od tričetvrt cola. Đorđe ga je nekoliko puta udario po leđima željeznom šipkom, a dobio je udarac i u predjelu ruke, kada je istu postavio da zaštiti glavu, jer je udarac išao u smjeru glave. Siguran je da je čuo kako mu je pukla lopatica kad mu je zadan drugi udarac. Od udaraca je pao na tlo, a poslije batina koje je dobio, došao je jedan nepoznati čuvar i ponovo ga vratio u ćeliju u kojoj je bio prije dobijanja batina, ubrzo odmah između 04,00 i 05,00 sati to jutro došla je Vojna policija i zajedno s drugima odvela ga u Mitrovicu.

Đorđa Miljkovića je poznavao dobro, jer su od osamdesetih godina radili zajedno i svaki dan se viđali. Istaknuo je da je Jozo Vrankić bio zarobljen i da se sjeća kako ga je "Ćuran" "Brzi" razbio kao dinju, a poznato mu je i prezime Stanko Glavan, ali se ne može sjetiti tko je ta osoba i što bi značila.

Kod suočenja s optuženim svjedok je ostao kod svog iskaza da ga je tukao optuženi Đorđe Miljković.

Svjedok Žarko Grbešić iskazuje da je živio u Tovarniku, te da je u Cvejićevo kuću doveden 25.09.1991.godine. U toj kući je bio dva dana i jednu noć, te je odveden za Rumu, Mitrovicu, Begejce, a vraćen je 08.10.1991.godine i onda je u toj kući bio jedno mjesec i pol dana, te je tad pušten kući.

Ukazao je da su s njim u prostoriji u zatvoru bili Stipo Lukić, Pavo Marinković, njegov brat Božo Grbešić, koji je u međuvremenu umro, Marijan Blažan, Mirko Markutović, Pavo Vrančić, koji je također pokojni, Mate Ćuk i Tomo Glibo. Krevet je dijelio s Tomom Glibom, ali jedna osoba ga je izvela van nakon tri do četiri dana što su bili u zatvoru i isti se više nije vratio, a i dan-danas se za sudbinu istog ne zna.

Ne sjeća se da su s njim bili Živan Markutović, Andrija Jurić, Tomislav Grgić, Stjepan Marinković, Pavo Donković, Stjepan Glibo, Branko Šimunić, a Dragan Hajduk je bio možda sat vremena i tad je pušten i više nije bio s njima.

Istaknuo je da za optužene Milanka Stupara, Miću Maljkovića, Strahinju Ergića, Dragoljuba Trifunovića, Đorđa Miljkovića i Janka Ostojića ne zna ništa konkretno, tj. nije vidio da su isti ikoga tukli, psihički zlostavljali, niti da su krali imovinu veće vrijednosti.

Nije vidio da su Ivana, Ružu i Andriju Jurić dovodili u prostorije Cvejićeve kuće, s tim da je naglasio da je on danju većinom vođen da obavlja fizičke poslove, a samo je noću prespavao u Cvejićevoj kući.

Svjedok Vjekoslav Mijoković iskazuje da je istjeran 24. ili 25. ožujka 1992.godine zajedno sa suprugom i djecom, a da mu je otac ostao živjeti u Tovarniku.

Nakon što je istjeran pokrali su mu svu vredniju pokretnu imovinu. Otac mu je rekao da je Strahinja Ergić zv. "Strajo" otjerao kobilu, zaprežna kola i ome. Martin Đurčinović i Đuro Matijašević također su mu rekli da su vidjeli kad je "Strajo" tjerao njegovu kobilu i zaprežna kola, a da je tu išlo i ome. Otac mu nije pobliže objasnio kako je "Strajo" otjerao kobilu, zaprežna kola i ome.

1997.godine se vratio u Tovarnik i radio je sa Strahinjom Ergićem, tako da ga je viđao, ali nikada nisu razgovarali o kobili, ometu i zaprežnim kolima.

Za Milanka Stupara, Miću Maljkovića, Dragoljuba Trifunovića, Đorđa Miljkovića i Janka Ostojića ne zna ništa konkretno, tj. nije vidio da su isti ikog fizički ili psihički zlostavljali, niti je vidio da su krali nečiju imovinu.

Svjedok Stjepan Marinković u svom iskazu u istrazi navodi da su ga zarobili negdje oko 30. rujna 1991. godine na putu između Lovasa i Tovarnika, a kada se vraćao za Tovarnik. Ukazuje da ga je uhvatio okrivljeni Miloš Stanimirović sa svojom grupom u kojoj su bili Miljković "Kika" Đorđe, Dragoljub Trifunović i dr. koje nije poznavao. Vozilom Picgauer odveli su ga u kuću dr. Cvejića, a prilikom ispitivanja tukli rukama, pendrecima, te da je njih 15 bilo u sobi dok ga je ispitivala njemu nepoznata osoba, ali da je poznavao one koji su ga tukli, a to su Miloš Stanimirović, Rade Vorkapić iz Lovasa, Dragoljub Trifunović, brat Vorkapića zv. "Šilja", Grković Duško iz Tovarnika. Ukazao je da su ga četiri dana držali vezanog.

Na glavnoj raspravi ukazuje da, kada se vraćao u Tovarnik, na putu između Lovasa i Tovarnika ga je uhitila mlada vojska, i to kod tornja. Mlada vojska ga je jedno kraće vrijeme zadržala dok nije došao Stevo Srdić s Picgauerom, i još jedno četiri osobe koje nije poznavao i tad su ga vodili u zatvor u Cvejićeve kuću. Odmah tu u Picgaueru je dobio batine od Steve Srdića i one četvorice, koju nije poznavao. Misli da je četiri dana bio u zatvoru i sva četiri dana je dobijao batine, a najviše ga je tukao Stevo Srdić i neke druge osobe koje nije poznavao.

Na upit predsjednika vijeća da objasni naprijed navedenu razliku u iskazu u istrazi i na glavnoj raspravi, bio je jasan, kategoričan, da je istina što je rekao na glavnoj raspravi i da je siguran da ga optuženi Dragoljub Trifunović i Miljković Đorđe zv. "Kika" ni jednog trenutka nisu tukli. U istrazi je pitan za 53 osobe, te vjerojatno je zbog toga došlo do zabune prilikom iskaza u istrazi, da je naveo da su ga tukli Đorđe Miljković i Dragoljub Trifunović, a kad to nije istina.

Ukazao je da je zajedno sa Draganom Nakićem, kao zarobljenik vođen kad je bio napad na Lovas, ali je iskoristio priliku i tad je pobjegao prvo u Mohovo, a zatim sa Iločkim konvojem na slobodni dio Hrvatske.

Naglasio je da ona četiri dana kad je bio u zatvoru, Milanka Stupara, Miću Maljkovića, Strahinju Ergića, Dragoljuba Trifunovića, Đorđa Miljkovića i Janka Ostojića uopće nije vidio, te da on nije vidio da su isti ikoga tukli ili krali vredniju imovinu.

S njim u zatvoru su bili Mirko Markutović, Živan Markutović, Andrija Jurić, Tomislav Grgić, Stjepan Marinković, Pavo Donković, Božo Grbešić, Žarko Grbešić, Dragan Hajduk, Stjepan Glibo, Branko Šimunić, ali je ukazao da on nije vidio da su isti tučeni, jer bi osobu koju bi tukli odveli u drugu prostoriju i on je vidio kad se vrate ozljede na tim osobama, ali jednostavno ne zna ko je iste tukao.

Svjedok Dane Čurić iskazuje da on nije bio u Tovarniku i da osobno o smrti svog oca Mate ne zna ništa.

Čuo je da negdje oko 25.10.1991. godine, kada je u prostorijama Cvejićeve kuće uslijed mučenja umro Ante Markanović, njegov je otac izmolio očenaš, a da je Miljković po nadimku "Kika" rekao njegovom ocu "tko će za tebe izmoliti očenaš". Njegov otac je bio određen da još s trojicom sahrani Antu Markanovića, a kasnije je čuo da su sva ta četvorica ubijena, s tim što on jedino zna da je Jovo Janić upravljao bagerom koji je iskopao raku u koju je bio sahranjen i njegov otac. Ukazao je da je taj Janić u međuvremenu umro.

Svjedok Vinko Beljo iskazuje da je on u 09. mjesecu 1991. godine, zatvoren prvo u Tovarniku, pa prebačen u Šid i onda ponovo vraćen u Tovarnik. Bio je zatvoren u kući dr. Cvejića, a iz Tovarnika je izašao 19.12.1991. godine.

Zna da je Željko Krnjajić jednom prilikom prozvao osam osoba i ubrzo kad su te osobe izvedene, čula se pucnjava i od tih osoba se nitko nije vratio. Sjeća se da je Ante Markanović od batina umro, a da su kasnije nestala i ona četvorica koja su dobila zadatak da ga sahrane.

Osobno nije vidio ni jedno ubojstvo, mučenje niti konkretno ko krade vrijedniju imovinu, a ukazao je da je to vidio da vjerojatno i on ne bi bio živ.

Svjedok Tomislav Grgić je iskazao da je s grupom od 22 zatočenih doveden iz Mitrovice u Tovarnik, gdje su bili u zatvoru u kući liječnika Cvejića. Zna da su od batina umrli Bošnjak Marko, Filić Đuro, Ante Markanović, ali ne zna ko ih je pretukao. Zna da su neki odvedeni pred crkvu i tamo strijeljani, ali ne zna tko ih je tamo ubijao.

Zna da su Ivan i Ruža Jurić od zadobivenih batina umrli, ali ne zna tko ih je tukao.

Svjedok Stipe Glibo ukazuje da je on bio u zatvoru u Šidu, i da je iz istog pušten 01.10.1991.godine, i to svojoj kući. U svojoj kući je bio sve do 30.12.1991.godine, a tad je otišao kod kćerke u Zagreb.

Zna da su ubijani mještani hrvatske nacionalnosti, konkretno Bošnjak Marko, Čulić Mato, Jozo Šišić, sinovi Šimunića, Željko Vrančić, te da su neki drugi prebijani i maltretirani, ali ne zna konkretno tko je to činio. Istaknuo je da ne zna ništa konkretno o optuženicima.

Svjedok Pavo Donković iskazuje da je "uhapšen" 23.09.1991.godine i da je dva dana bio u zatvoru u Stanici milicije u Šidu. U Stanici milicije u Šidu su ga tukli, ali ne zna konkretno tko. Iz Šida je odvezen za Rumu, Sremsku Mitrovicu, te u logor Begejce, da bi iz Begejaca bio vraćen nazad u Tovarnik. U Tovarniku je bio sve do 28.12.1991.godine kada je otišao za Zagreb.

U kući Cvejića bio je zajedno s Mirkom i Martinom Markutovićem, Božom i Žarkom Grbešićem. U početku je svaki dan dobijao batine, ali su ga tukli njemu nepoznati ljudi.

Nije imao neposrednih saznanja što su radili optuženici Milanko Stupar, Mićo Maljković, Strahinja Ergić, Dragoljub Trifunović, Đorđe Miljković zv."Kika" i Janko Ostojić.

Svjedok Ivan Mijoković iskazuje da je živio u Tovarniku, da je ostao sve vrijeme u Tovarniku, jer je bio zaštićen. Nadalje je istaknuo da, iako je bio zaštićen, noću nije spavao u kući, jer pored činjenice da je bio partizan, i to visokog čina, dolazili su četnici od Voćina da ga ubiju, al on je znao ratovati i noću se krio, a ujutro bi došao u svoju kuću.

Četiri-pet dana nakon što je njegov sin protjeran s obitelji, dok je bio u dvorištu, došao je Strahinja Ergić "Strajo". "Strajo" je znao da je on opljačkan, tj. da mu je sve iz kuće pokradeno, a kad je vidio kobilu, rekao je da će sačuvati kobilu njegovom sinu, i da istu uhvati u platon. On je uhvatio kobilu u platon, a ome je išlo za kobilom Dao je "Straji" kobilu i platon i rekao da to sačuva za njegovog sina.

Za tri četiri dana kod njega je došao komandir milicije za cijeli okrug i pitao ga da mu vrati kobilu. Rekao je tom komandiru milicije da ne treba da mu vrate kobilu, jer je ista kod "Straje", a ako mu vrati, doći će netko drugi i opet odvesti kobilu i ome. Prilikom uzimanja kobile "Strajo" nije primijenio prisilu, čak više nije bilo ni nikakve priče, već jednostavno "Strajo" je rekao da će sačuvati kobilu.

Poslije tog događaja kad je "Strajo" otjerao kobilu, platon i ome, često je viđao "Straju" koji je radio u "PIK-u", ali nikada nisu razgovarali o kobili i ometu. Jednom prilikom dok je bila tzv. "Krajina" kad je "Strajo" izlazio iz "PIK-a" i imao pune ruke novca, dao mu je 5 hiljada dinara i rekao da je to za pivo. Za taj novac je mogao kupiti deset flaša piva, ali on sa "Strajom" nije pričao zašto mu daje te novce, a pretpostavlja da je "Straju" bilo sramota jer je imao pune ruke novca kad je on naišao.

Do dana današnjeg "Straju" nikada nije pitao da mu plati za kobilu i ome, a čuo je da je "Strajo" prodao kobilu i da je prodao ome.

Svjedok Stanko Glavan iskazuje da je u Tovarniku živio od 1953. godine. U ljeto 1991. godine operiran je u Osijeku od kičme i negdje u devetom mjesecu 1991. godine ponovo se vratio u Tovarnik.

Misli da je 22.09. 1991. godine odveden u zgradu "SUP-a" Šid. U toj zgradi je bio dan i noć u ćeliji. S njim je bilo najmanje petnaestak osoba, a sjeća se da su s njim bili Jozo Vrankić, Ivo Maloševac, Marijan Matijević, Marin Popović, katolički šidski pop Ivo Babić, a ne sjeća se imena drugih.

Za vrijeme dok je bio u zgradi "SUP-a" Šid dobio je tijekom dana dva puta batina, te noć prije nego što će biti odveden iz zgrade "SUP-a" također batina od osobe po nadimku "Brzi" iz Šidskih Banovaca.

Zna da su batine dobili i katolički šidski pop, Jozo Vrankić jer je na njemu vidio kraste. Inače u toj zajedničkoj ćeliji nisu dobijali batine, već bi bili odvojeni u jednu praznu ćeliju gdje su dobijali batine.

Tu noć kad je dobio batina od "Brzog" odveden je na ispitivanje kod majora, kao i svi drugi iz ćelije. Nakon ispitivanja kod majora nitko se nije vraćao ponovo u ćeliju. Kad je on doveden na ispitivanje kod majora došao je u tu prostoriju Đorđe Miljković, koji je njegov susjed, koji ga zna u dušu i s kojim je odrastao. Đorđe Miljković je rekao majoru "to je moj komšija, ja garantiram za njega, znam ga u dušu", te ga major ništa nije ni pitao i pustio ga je odmah. Pušten je i tad je otišao u Bikić Dol u Vojvodini, vratio se u Tovarnik da vidi svoju kuću, a zatim dobio propusnicu za Šid, i iz Šida preko Bjeljine, Sarajeva otišao u Doljane odakle je rodom, a zatim u Njemačku gdje je bio do 1995. godine.

Misli da je Marijan Matijević doveden istog dana kad i on, nešto kasnije poslije njega, između 13,00 do 14,00 sati. U ćeliji gdje su bili svi zajedno bio je mrak i izvođeni su s pratnjom van. Nije gledao kad koga izvođe, niti je to mogao vidjeti, ali smatra da je kod majora vođen poslije Marijana Matijevića jer je u ćeliji poslije njega ostala samo još jedna žena. Jedino je vidio kad je Vrankić izveden, a ne zna uopće šta se događalo s Marijanom Matijevićem.

Naglasio je da mu je Đorđe Miljković spasio život.

Svjedok Martin Đurčinović iskazuje da je živio u Tovarniku sve do 23/24. svibnja 1992. godine kada je protjeran iz mjesta. Krajem trećeg mjeseca 1992. godine, a drugi dan nakon što je Vjekoslav Mijoković protjeran, vidio je na ulici kako Strahinja Ergić tjera kobilu i platon. Ništa nije pričao s Strahinjom Ergićem, ali mu je pomogao namjestiti "am" i isti je otišao dalje u pravcu svoje kuće. Poznao je da je to kobila porodice Mijoković, a pored je išlo ome koje je bilo odvezano.

Ne zna što se kasnije događalo s kobilom i ometom, niti gdje je Strahinja Ergić točno iste otjerao.

Svjedok Đuro Matijašević iskazuje da je živio u Tovarniku i sjeća se kad su noću protjerali osobe hrvatske nacionalnosti i to skoro pun autobus, a da je među njima bio i Vjeko Mijoković.

Drugi dan nakon tog protjerivanja vidio je da je Strahinja Ergić protjerao kobilu vlasništvo obitelji Mijoković, a tad je vidio i ome. Ne zna ništa o tome na koji je način Strahinja Ergić došao do kobile i jedino što je vidio kad je on istu protjerao ulicom.

Drugi ili treći dan nakon onog protjerivanja, on je rekao supruzi da ode kod Đorđa Miljkovića i da istog pita može li ih izvesti iz Tovarnika, jer nije se nigdje moglo bez propusnice. Zaista je Đorđe Miljković "Kika" i došao zajedno sa Zoranom Ergićem i Pejčićem i tad su išli u neki štab u Tovarniku i tad su iz Tovarnika izvedeni on, supruga, dvoje djece, njegov brat sa suprugom i dvoje djece i mama.

Inače i prije navedenih događaja s "Kikom" je bio jako dobar, zajedno su radili, zajedno izlazili i zato je suprugu i poslao kod istog. Inače i tijekom tzv. "Krajine" dok nije otišao, "Kika" je često dolazio da ga vidi, da ga pita dira li ga netko,

jednostavno da pazi na njega. On nije vidio da je Đorđe Miljković zv. "Kika" napravio nešto loše bilo kojoj osobi hrvatske nacionalnosti, a čak nije ni čuo za to.

Zna da su protjerivane osobe Hrvatske nacionalnosti i da je bila neka "milicija", ali ne zna ni jedno ime niti je uopće gledao što se događa.

Svjedok Goran Stupar iskazuje da je od rođenja živio u Tovarniku i misli da je bio 20. rujna 1991. godine kada je zajedno s ocem i Milankom Stupar otišao u Lovas, kod brata Milankove supruge. 26. ili 27.09. 1991. godine Milanko je otišao u Futog, a on u Bač kod ujaka, a nakon dva dana je otišao i on u Futog, gdje je bio Milanko. Bili su kod Milankovog brata. U Tovarniku su se vratili između 10. i 12. listopada 1991. godine. Zna da je Milanko radio u PZ Tovarnik, da je vozio traktor. Zna da je u kući Cvejića bila ondašnja "milicija" i da su isti imali plavosive "milicijske uniforme". Ne zna da je Milanko uopće išao u Cvejićevu kuću, a siguran je da isti nije imao pištolj, već pušku "M 48".

Svjedok Vojko Vukadinović iskazuje da je radio zajedno s Milankom Stuparom u PZ Tovarnik i misli da je od konca devetog mjeseca 1991. godine Milanko stalno radio s njim i da je svaki dan išao na posao. Zna da Milanko nije bio u policiji i da isti nije odlazio u Cvejićevu kuću, gdje je bila policija. Uopće ne zna je li je Milanko imao kakvo oružje ili ne.

Svjedok Đorđe Filipović iskazuje da je živio u Tovarniku, ali da jedno vrijeme 1991. godine nije bio u Tovarniku i da je u Tovarnik došao 15.10. 1991. godine, od kada je stalno živio.

Negdje polovicom 11. mjeseca 1991. godine kada je prolazio pored kuće Marka Tepšića, vidio je da na klupi sjedi Andrija Jurić. Nakon jedno sat vremena Marko je došao kod njega kući, te mu rekao da je Andrija donio cipelu da mu Marko popravi, jer Andrija nosi invalidske cipele. Marko mu je tad rekao, kako mu se Andrija žalio da ga je tukla "milicija" u Tovarniku. Marko mu nije rekao ni jedno konkretno ime od osoba koje su tukle Andriju.

Zna da je "milicija" bila u Cvejićevoj kući, ali ne zna što se događalo u toj kući.

Zna da je Milanko Stupar u desetom mjesecu 1991. godine vozio vodu, a kasnije da je traktorom vozio kukuruze za Šid jer je isti radio u "PIK-u". Nije vidao oružje u Milanka Stupara.

Zna da se Marko Tepšić odselio u okolicu Šapca, ali ne zna poblize podatke.

Svjedok Pavo Marinković, rođen 1926. godine, iskazuje da je živio u Tovarniku, ali da je 21.09. 1991. godine iz Tovarnika otišao u Lovas, a nakon pet dana s Iločkim konvojem na slobodni dio Republike Hrvatske, tako da nema neposrednih saznanja što se događalo u Tovarniku nakon što je mjesto okupirano.

Svjedok Pavo Marinković, rođen 1924. godine, iskazuje da je živio u Tovarniku, a da je 23. rujna 1991. godine zarobljen od strane vojske i odveden u Šid. U Šidu je bio tri-četiri dana, ali ne u zgradi SUP-a, kada je odveden u Mitrovicu, zatim u Begejce, te nakon petnaestak dana vraćen u Tovarnik.

U Tovarniku je bio u zatvoru u Cvejićevoj kući, i to negdje do 10. ili 15. prosinca 1991. godine, kada je pušten i kada je otišao svojoj kući. U svojoj kući je bio jedno vrijeme, ali kako su dolazili i stalno vršili nasrtaje na njega, morao je ostaviti svu svoju imovinu te je otišao za Zagreb.

Istaknuo je da slabije pamti imena, ali se sjeća da je u Cvejićevoj kući zajedno s njim bio Stjepan Lukić, Martin Markutović, sin istog, Pavo Domković, Božo Grbešić, Stjepan Glibo.

